

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/718/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209429
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7812209429.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v občianskoprávnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, Bratislava, za ktorú ako konateľ koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 30.5.2014 č. k. 10C/158/2012 - 200

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktoré žalobcovi mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Rožňava konajúceho ako exekučný súd v konaniach sp. zn. 9Er/710/2011, 9Er/803/2010, 9Er/262/2010, 9Er/846/2010, 9Er/719/2010, 9Er/643/2010, 9Er/817/2010, 9Er/478/2010, 9Er/142/2011, 9Er/426/2010, 9Er/420/2011, 9Er/624/2011, 9Er/730/2010, 9Er/816/2010, 9Er/729/2010, 9Er/627/2011, 9Er/351/2010, 9Er/718/2010, 9Er/647/2010, 9Er/644/2010, 9Er/815/2010, 9Er/756/2010, 9Er/704/2009, 9Er/479/2010, 9Er/867/2009, 9Er/721/2010, 9Er/1040/2010, 9Er/97/2011, 9Er/729/2011, 9Er/131/2011 a 9Er/94/2011 tým, že tento zamietol žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. že v exekučných konaniach sp. zn. 9Er/260/2010, 9Er/816/2010, 9Er/302/2010, 9Er/839/2009, 9Er/1/2010, 9Er/756/2009, 9Er/643/2010, 9Er/803/2010, 9Er/478/2010, 9Er/625/2011, 9Er/626/2011, 9Er/964/2010, 9Er/846/2010, 9Er/262/2010, 9Er/37/2011, 9Er/789/2010, 9Er/623/2011, 9Er/58/2010, 9Er/377/2010, 9Er/968/2010, 9Er/787/2010, 9Er/730/2010, 9Er/33/2011, 9Er/837/2009, 9Er/590/2011, 9Er/690/2009, 9Er/379/2010 a 9Er/647/2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol po zákonnej pätnásťdňovej lehote, že v konaniach sp. zn. 9Er/424/2010, 9Er/17/2009 a 9Er/618/2011 o udelení poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty (§44 ods. 2 EP) a tiež, že v konaniach sp. zn. 11Er/5/2006, 11Er/3/2005, 6Er/131/2004, 9Er/197/2003, 9Er/193/2005, 6Er/431/2006, 9Er/104/2005, 9Er/194/2005, 9Er/162/2005, 9Er/9/2005, 9Er/158/2004 a 9Er/26/2005 nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v zákonnej tridsaťdňovej lehote (§44 EP). Žalovaný nárok žalobcu neuznal a žalobu žiadal zamietnuť.

Okresný súd Rožňava rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol s odôvodnením, že nie je daný základ žalobou uplatnených nárokov v zmysle §3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len „zákon“), a to ani titulom zodpovednosti za tvrdý nesprávny úradný postup (prietahy), ako ani titulom zodpovednosti

za nezákonné rozhodnutie. Vychádzal zo zistenia, že vo všetkých namietaných exekučných konaniach podkladom na vykonanie exekúcie boli rozhodcovské rozsudky, ktoré k povinnosti plniť zaväzovali spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca exekučnému súdu vytykal samotný spôsob rozhodnutia o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vychádzal zo zistenia, že všetky tieto žiadosti boli právoplatne zamietnuté, pričom žiadne z týchto rozhodnutí nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Pokiaľ žalobca exekučnému súdu vytykal, že žiadosti o udelenie poverenia zamietol po uplynutí pätnásťdňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu, s poukazom na §44 ods. 2 EP zdôraznil, že ustanovená lehota, mimochodom ktorú žalobca nesprávne počítal od samotného spísania návrhu na vykonanie exekúcie, platí len pre prípady, kedy exekučný súd exekútora poverí vykonaním exekúcie, nie však pre prípady, keď jeho žiadosti o udelenie poverenia zamietla.

Pokiaľ nesprávny úradný postup exekučného súdu mal spočívať v tom, že o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tento nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu, vychádzal zo zistenia, že či už na návrh pôvodného exekútora alebo ex offo, exekučný súd ešte pred rozhodnutím o návrhu exekúciu vzhľadom na neprípustnosť, a došlo preto k úplnému zastaveniu exekúcie. Návrh na zmenu exekútora musel byť preto zamietnutý. V ostatných prípadoch exekučné konanie začalo pred 1.9.2005, a vzhľadom na prechodné ustanovenia §238 ods. 2 a 240 ods. 1, 2 EP na tieto konania neplatila preto 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd aj v týchto veciach však konal bez významnejšieho meškania a aj v týchto prípadoch exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú.

Pokiaľ žalobca nesprávny úradný postup namietal v exekučných konaniach 9Er/17/2009 a 9Er/618/2011, vychádzal zo zistenia, že v týchto k povereniu exekútora vykonaním exekúcie došlo v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu. Vo veci 9Er/17/2009 k tomu došlo 20.1.2009 (žiadosť exekučnému súdu bola doručená 9.1.2009), resp. vo veci 9Er/618/2011 k tomu došlo 10.8.2011 (žiadosť exekučnému súdu bola doručená 3.8.2011). Vo veci 9Er/424/2010 k povereniu exekútora vykonaním exekúcie skutočne došlo po pätnásťdňovej lehote (17.12.2010), avšak v tomto prípade jednak žiadosť súdu doručená 24.6.2010 pre absenciu úverovej zmluvy nebola úplná, a to ani napriek výzve súdu z 25.6.2010, na ktorú žalobca ako oprávnený reagoval až 13.9.2010 a rozhodcovský spis exekučnému súdu nebol doručený ešte ani začiatkom októbra 2010 a jednak v zmysle §44 ods. 2 EP v znení od 1.6.2010 pri rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule neplatí pätnásťdňová lehota. Nedodržanie tejto lehoty nepovažoval preto za nesprávny úradný postup. Akokoľvek, vychádzajúc z toho, že porušenie článku 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR, a všeobecný súd nemá preto právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní, za právne významnú považoval skutočnosť, že sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach, evidované pod Spr/8/2010, Spr/29/2010, Spr/30/2010, Spr/37/2010 a Spr/21/2011 boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Vzhľadom na to, že žalobca ani v jednom prípade nepredložil rozhodnutie ústavného súdu o prieťahoch v daných exekučných konaniach a tiež pre nedostatok svojej právomoci na rozhodnutie o týchto otázkach uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v smere preukázania vytykaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu ani nezákonnosť jeho rozhodnutí.

So zreteľom na to, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu ani existenciu nezákonného rozhodnutia, výšku ujmy ani príčinnú súvislosť, žalobu v celom rozsahu zamietol.

Keďže v zmysle §142 ods. 1 a 151 ods. 1 a 2 OSP neúspešnému žalobcovi náhrada trov neprináleží a úspešný žalovaný náhradu trov neuplatnil, aplikujúc tieto zákonné ustanovenia o trovách konania žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie s návrhom, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytyka, že jeho postup vo veci bol sprevádzaný množstvom procesných pochybení, v dôsledku ktorých žalobcovi ako účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom. Predovšetkým vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie a vytyka tak porušenie práva na kontradiktórne konanie, keďže ako účastník konania nebol oboznámený so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a nemal vytvorenú možnosť vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Tiež nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi založenými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa, ani sám nemal vytvorenú možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa neho súd pritom mal vykonať

dokazovanie listinami, pôvod ktorých z odôvodnenia rozsudku nemá byť poznateľný a nemá byť zrejmé, ani či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Na druhej strane namietal, že žalovaný sa nevyjadril k žalobe, a preto súd spor mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa §153b OSP. Namietal tiež, že neprípustne vo veci meritórne rozhodol vylúčený sudca. Pokiaľ ide o vecnú správnosť rozsudku, vytyka, že v odôvodnení prezentované časové úseky nasvedčujú nedodržaniu namietaných lehôt na vydanie rozhodnutí. Považuje preto za neudržateľné, že súd napriek tomu, že zistil porušenie práva zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, toto porušenie nekonštatoval a na tejto chybe založil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi.

Žalovaný nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu. Rovnopis odvolania žalobcu mu bol doručený 18.8.2014.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného na to oprávneným účastníkom konania (§201, 202 a 204 OSP) bez potreby nariadiť odvolacie pojednávanie prejednal vec v rozsahu vyplývajúcom z §212 ods. 1 a 3 OSP, ako i z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je neopodstatnené. Rozsudok vo výroku je vecne správny, odvolací súd podľa §219 ods. 1 OSP preto ho potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 8.12.2015 o 13,00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202 na 2. poschodí, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 2.12.2015 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu (§156 ods. 1 a 3 OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom [§221 od. 1 písm. f) OSP] vo všeobecnosti je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým účastníkovi konania sa znemožní realizácia jeho procesných práv v občianskom súdnom konaní mu priznaná za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z §101 ods. 2 OSP.

Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci súd prvého stupňa pri prejednávaní a rozhodovaní veci dôsledne dbal na dodržanie jednotlivých ustanovení platného procesného poriadku. Vyjadrenie žalovaného k žalobe zástupcovi žalobcu bolo doručené 22.3.2013. Z týchto dôvodov neobstoja námietky žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie vo veci. Vo veci boli splnené všetky zákonné podmienky, aby na súdnom pojednávaní vec sa prejednála v neprítomnosti účastníkov, a preto pokiaľ súd tak urobil, jeho postupom účastníkom sa neodňala možnosť konať pred súdom. Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie súdu nariadeného na 30.5.2014 spolu s poučením o procesných právach účastníka, vrátane poučenia podľa §120 ods. 4 OSP, zástupcovi žalobcu i žalovanému boli doručené 19.5.2014, to znamená, u oboch sporových strán bola zachovaná zákonná lehota najmenej 5 dní na prípravu pojednávania (§115 ods. 2 OSP). Žalobca na dané pojednávanie, na ktorom súd vykonal dokazovanie obsahom spojených spisov, vrátane obsahom k nim pripojených exekučných spisov, dokazovanie vyhlásil za skončené a vo veci meritórne rozhodol rozsudkom, žalobca sa nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil, ani nepožiadal o odročenie. Neúčasť na pojednávanie ospravedlnil iba žalovaný, pričom súhlasil, aby sa pojednávalo a rozhodlo v jeho neprítomnosti.

Predpokladom prejednania veci v neprítomnosti účastníka je, že riadne predvolaný účastník (§115 ods. 2 OSP) sa nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie; súd pritom prihliadne na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§101 ods. 2 OSP). Pokiaľ teda žalobca ako riadne predvolaný účastník na pojednávanie súdu sa nedostavil, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, zrejme spoliehajúc sa na skutočnosť, že vo veci podal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o poplatkovej povinnosti žalobcu z námietky zaujatosti, tak sám sa zbavil procesnej možnosti svojimi tvrdeniami, vyjadreniami a navrhovaním, resp. predkladaním dôkazov na súdnom pojednávaní realizovať svoj vplyv na rozhodnutie súdu. Návrh žalobcu na prerušenie konania bol právoplatne zamietnutý uznesením súdu zo 14.10.2013 (č. I. 140 spisu) v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 30.12.2013 č. k. 6Co/478/2013 - 170. Pokiaľ žalobca súdneho pojednávania by sa bol zúčastnil, mal by možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, vrátane tých, ktoré boli zistené z príslušných exekučných spisov a rovnako by mal možnosť realizovať ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť

dôkazy na podporu svojich tvrdení. Zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené preto neboli.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, aké skutočnosti týkajúce sa vytýkaných porušení procesných predpisov, či vytýkanej nezákonnosti rozhodnutia z týchto spisov zistil. Minimálne od doručenia predvolania na pojednávanie (19.5.2014), ale určite už aj skôr (odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti je známe, že žalobca po celej republike podal na tisíce žalôb, v ktorých opodstatnenosť nároku založeného na rovnakých skutkových okolnostiach a argumentoch preukazuje rovnakými skutočnosťami), žalobca mal dostatok času (minimálne 11 dní) na to, aby prípadne sa vyjadril k argumentom žalovaného, či navrhol vykonať dokazovanie na ich vyvrátenie. Pokiaľ tak neurobil, sám sa zbavil tohto procesného práva, jeho realizácia mu však nebola znemožnená postupom súdu. Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa §205 ods. 2 písm. a) v spojení s §221 ods. 1 písm. f) OSP, t. j. prejednaním veci v neprítomnosti žalobcu tomuto sa neodňala možnosť konať pred súdom.

Odvolací dôvod podľa §205 od. 2 písm. a) v spojení s §221 ods. 1 písm. g) OSP je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca, čo nie je prípad tu posudzovanej veci. Nadriadený súd uznesením z 19.10.2012 č. k. 11NcC/39/2012 - 16 rozhodol o tom, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 10C/158/2012, zástupcovi žalobcu uznesenie nadriadeného súdu bolo doručené 11.12.2012. Za danej procesnej situácie je preto nenáležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa §132 OSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd jeho rozsudok podľa §219 OSP preto potvrdil ako vecne správny, vrátane rozhodnutia o trovách konania. Odvolací súd v plnom rozsahu sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá žalobcovi mala byť spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom, prípadne nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v zhora vymenovaných exekučných konaniach, a preto základ nároku nie je daný. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje a na ktoré odkazuje (§219 ods. 2 OSP).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom či nezákonnými rozhodnutiami, a to aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav. Nenáležitá je preto námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Proti týmto záverom v podstate nič nenamietal ani sám žalobca, ktorý svoju odvoláciu námietku formuloval značne všeobecne a neurčito bez akýchkoľvek argumentov, ktoré by boli spôsobilé či už podporiť jeho tvrdenie, že ním namietaný či už nesprávny úradný postup exekučného súdu alebo existencia nezákonných rozhodnutí boli preukázané, či spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Aplikujúc ustanovenie §9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, t. j. aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa otázku priesťahov v súdnom konaní súd mohol posudzovať vychádzajúc len z výsledkov vybavenia prípadnej sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie jej vybavenia, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Odhliadnuc od toho, že v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie práva žalobcu spočívajúce v nedodržaní zákonných lehôt či už na poverenie exekútora vykonaním exekúcie alebo na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, zo zhora uvedených dôvodov je preto nielen nepravdivá, ale pre nedostatok právomoci všeobecného súdu aj nenáležitá odvolacia námietka žalobcu súdu vytýkajúca, že sám nekonštatoval priesťahy v konaní. Žalobca nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým by bolo

konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ani žeby jeho prípadná sťažnosť bola vybavená spôsobom, z ktorého by bola preukázaná existencia prieťahov.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je vecne správny záver súdu prvého stupňa tak o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu, ako aj o nepreukázaní nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Rožňava v tu posudzovaných exekučných konaniach, t. j. že nie je daný základ žalobou uplatneného nároku. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou súdu posudzovať výšku či už majetkovej alebo aj nemajetkovej ujmy a vysporiadať sa s ich prípadnou existenciou, ako s ďalšími zložkami nároku žalobcu na náhradu škody a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Odvolací súd preto sa nezaoberal odvolacou námietkou žalobcu vytykajúcou nesprávnosť posúdenia výšky nároku žalobcu na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa §224 ods. 1 v spojení s §142 ods. 1, 151 ods. 1 OSP, a contrario. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, pretože tento ju neuplatnil, neúspešnému žalobcovi náhradu trov nebolo možné priznať.

Výsledok hlasovania senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.